

1966-67, tillæg A. sp. 2161) indeholdt forslag om halvering af de tilladte ekstraafskrivninger, således at disse kun kunne foretages med højst 20 pct og fordelt over 2-5 år. Samtidig foresloges den laveste restlevetid forhøjet fra 15 til 25 år. Denne del af lovforslaget blev ikke gennemført; i betænkningen over lovforslaget af 19. maj 1967 (tillæg B. sp. 1353) henvistes til, at spørgsmålet om ændring af reglerne om bygningsafskrivning vil blive gjort til genstand for yderligere overvejelser i afskrivningsudvalget, og finansministeren ville samtidig anmode udvalget om snarest at tilendebringe sit arbejde hermed.

Det er imidlertid forslagsstillernes opfattelse, at en revision, der bygger på de af finansministeren foreslåede, men ikke gennemførte skærpelser er uheldig, idet den i så fald vil hæmme nybyggeriet i erhvervslivet. Det er ligeledes vor opfattelse, at en revision af bygningsafskrivningsreglerne bør indebære en udvidelse af afskrivningsadgangen, således at der principielt bliver ret til afskrivning på enhver erhvervsmæssigt anvendt driftsbygning

samt på bygninger, hvoraf en nærmere fastsat, rimelig del anvendes erhvervsmæssigt. En sådan udvidelse af afskrivningsområdet bør ske, uden at det bliver på bekostning af afskrivningsmulighederne for de allerede afskrivningsberettigede bygninger.

Desuden bør der ved afskrivningssatsernes fastlæggelse tages et større hensyn til bygningers *økonomiske* levealder, hvilket især for industriens og landbrugets bygninger er af betydning. Således bør landbrugsbygninger afskrives ud fra en forudsætning om, at disse bygningers levetid er væsentlig lavere end 80 år.

Under forudsætning af sådanne ændringer af bygningsafskrivningerne vil det efter forslagsstillernes mening ikke være urimeligt at indføre en almindelig beskatning af avancer ved afskrevne bygningers salg med fortjeneste, således at den del af den konstaterede fortjeneste, der modsvares af tidligere skattemæssige afskrivninger, tilbageføres til beskatning.